

УДК 821.111(73)-3

К 32

Copyright © 2022

RESTING SCROOGE FACE by Meghan Quinn

Меґан Квінн

К 32 Твій милий Скрудж [Текст] : повість / Меґан Квінн ; пер. з англ. Анастасії Коник. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 96 с.

ISBN 978-966-448-233-9

Хіба можна не любити той різдвяний час, коли скрізь мерехтять гірлянди, кружляють сніжинки, пахне печивом і пряниками, коли хочеться одягатися в кумедні светри з дзвіночками, а святковий настрій, здається, витає в повітрі? Але Нола точно знає, як це — ненавидіти свята. Вона розійшлася зі своїм хлопцем і повернулася у рідне містечко, де почала ремонт у батьківському домі. Нола намагається уникати святкової метушні, та головне для неї — уникати зустрічей із Калемом, який багато років тому розбив її серце. Проте дівчина й не підозрює, що Калєб досі її кохає. Одного дня Нола отримує лист від загадкового Скруджа, який так само ненавидить Різдво, і починає листуватися з незнайомцем. Але чи можна закохатися у того, кого зовсім не знаєш?

Ця настроєва добра історія — про те, що різдвяні дива таки трапляються, надто ж тоді, коли хтось дуже хоче допомогти їм статися.

УДК 821.111(73)-3

© Меґан Квінн, текст, 2022
© Вікторія Кучма, обкладинка, 2023
© Анастасія Коник, переклад, 2023
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2023

ISBN 978-966-448-233-9 (укр.)

ISBN 9781662510427 (англ.)

Усі права застережено

ПРОЛОГ

❄️ КАЛЕБ ❄️

*Любе Різдво,
я зневажаю тебе.*

Жорстоко? Можливо.

*Але чому мене повсюди переслідують твої
дратівні пісеньки й зворушливі чарівні історії
про сім'ю та єдність?*

*Чому всюди, хоч куди глянь, мерехтливі вог-
ники, блискучі кульки й радісні діти?*

*Чому ж ми так мусимо годинами стояти
на морозі, щоби побачити, як мер міста засві-
тить одну-єдину ялинку? У цю мить усі вже
знають, яка на вигляд ялинка із запаленими
вогнями — щонайменше дюжина їх розкидана
вздовж білих парканів на Мейн-стріт.*

І найважливіше: чому твої віддані шанувальники — у потворних різдвяних светрах, зі свіжоспеченими, невміло прикрашеними пряниками — переслідують мене містом і цікавляться, кого я цілуватиму під омелою цього року?

Відповідь — нікого.

НІКОГО!

Цей поїзд пішов багато років тому, коли я зіпсував те єдине, що було хороше в моєму житті. Тому, якщо хтось мене слухає, якщо хтось хоче запропонувати тимчасову полегкість від цих веселощів, від цих піднесених радощів, відомих також як моє особисте чистилище, я буду вдячний.

Щиро —
твій **Скрудж**

— Що пишеш? — питає Арден, коли заходить у мою крамницю будівельних матеріалів.

Я підіймаю голову й бачу сімдесятирічного листоношу в червоно-зеленій смугастій водолазці під сорочкою для боулінгу.

Ага, навіть мої найближчі друзі, попри сорокарічну різницю у віці, не можуть втриматися від вимушеної необхідності весело проводити час.

— Нічого, — відповідаю я, зминаю лист і викидаю його у смітник. Чому я гадав, що мені полегшає від фіксування на папері свого презирства до святкового різдвяного періоду? — Ти готовий?

Арден бере сумку для боулінгу й усміхається.

— Готовий. Але ти, схоже, ні. Де твоя сорочка для боулінгу?

— У машині. Перевдягнуся, коли доберемося.

— Було б краще, якби ми прийшли на вечір боулінгу вже вбрані. Страхітливіше.

Я важко зітхаю і кладу обидві руки на касу.

— Ардене, я щойно промучився дві години, бо допомагав кучерявим бабусям у святкових жилетах обирати різдвяні гірлянди, в яких вони, на мою думку, матимуть найкращий вигляд під час різдвяного параду, що цього тижня відбудеться в спільноті для літніх людей. Дай мені спокій хоч на секунду.

— Знаєш, «Різдво — дурниці й нісенітниця»* було б менш багатослівним.

— Візьму до уваги, — відповідаю я. — Дай мені закрити касу, а тоді я відвезу твою зморшкувату дупу в Порт-Сноу.

Коли я витягаю касу й несу її в підсобку, Арден вигукує:

* Алюзія на епізод з «Різдвяної історії» Ч. Дікенса, в якому дядечко Скрудж з обуренням реагує на різдвяні привітання племянника. — Прим. пер.

— Ця твоя хамська прикра поведінка останнім часом не має нічого спільного з тим, що Нола Біслі повернулася в місто, еге ж?

Я зупиняюся, м'язи моєї спини напружуються, руки міцніше стискають касу.

Чи має моя паскудна поведінка — разом із божевільним листом до Різдва — щось спільне з тією, що пішла, з жінкою, яка щойно повернулася до нашого маленького зимового містечка в самому серці штату Мен?

Безумовно, має.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

❄️ НОЛА ❄️

— Поглянь на цих фігуристих чоловічків, — каже бабуся Луїза й перебирає численні декорації в крамниці «Вічне Різдво».

Цього ранку ми заїхали в Порт-Сноу, щоб зазирнути у «Лобстер Лендінг» — улюблений у нашому куточку світу сувенірний магазин, що славиться своєю м'ятною помадкою. Бувши палкими шанувальниками цієї помадки, ми мали стояти першими в черзі, тобто бабуся Луїза мала бути першою в черзі. І завдяки своїй тростині, прикрашеній до свят, немов справжня цукеркова тростина, вона прибирала людей зі свого шляху й просто розігрувала карту бабусі, що насправді давала їй право ігнорувати суспільний стандарт «тримати свою тростину при собі», не отримуючи за це відплати.

Я зиркаю в бік бабусі Луїзи й бачу, що вона про- водить вказівним пальцем по вирізьбленій скляній прикрасі у формі чоловічка, — новинці, яку щороку продають у крамниці «Вічне Різдво». І щороку бабу- ся Луїза нею милується.

— Може, ти здасися нарешті й купиш собі таку? — запитую я.

— Не мели дурниць, — вона кладе чоловічка на місце. — Тридцять два долари — обурлива ціна за таку прикрасу. До того ж я з тих жінок, чиї прикраси є втіленням розкоші та класу. У моїй вітальні немає місця для такого язичницького різдвяного декору.

— А як щодо спальні? — запитую я й підштовхую її плечем.

Бабуся Луїза усміхається, її яскрава рожева пома- да розтягується по губах.

— Це вже інша історія, — ми сміємося, і вона бере мене під руку. — Як прекрасно звучить твій сміх. Зда- ється, я не чула його відтоді, як ти сюди переїхала.

— Не було з чого сміятися, — відповідаю я.

І це правда. Після того як Кріс вигнав мене з на- шої вишуканої квартири на Верхньому Іст-Сайді, коли ми зрозуміли, що наші цілі на майбутнє різняться, — спойлер: я хотіла сім'ю, а він — ні, — мені не було куди йти. Не маючи вибору, я повернулася до свого рідного міста, у Брайт-Гарбор, штат Мен. Брайт-Гарбор із насе- ленням близько восьмисот життєрадісних любителів

втручатися в чужі справи межує з Порт-Сноу, одним із найвідоміших міст на північному сході. Повернен- ня було пов'язане з певними викликами. По-перше, тепер я живу в занедбаному будинку, де колись ми- нало моє дитинство, й допомагаю батькам цей дім ре- монтувати. Зараз батьки відпочивають на Флорида- Кіс і, оскільки вони переїхали до меншого котеджу прямо на узбережжі, ремонтом займаюсь я. Знаю, що не повинна скаржитися, — я можу працювати де завгодно як дизайнерка-фрилансерка, — але тепер, після повернення в місто, мені доводиться ухиляти- ся й уникати запитань усіх, кому цікаво, чому я по- вернулася в Брайт-Гарбор, водночас ігноруючи свят- ковий настрій, який, схоже на те, підстерігає мене за кожним рогом. Бабуся Луїза — єдина, кого я не можу уникнути, бо вона мені цього не дозволяє. Але найгір- ше — і я говорю про справді найгірше — це постій- но панікувати через те, що я наштотхнуся на Калеба Батлера, неофіційного серцеїда Брайт-Гарбора, хлоп- ця, який розбив мені серце.

Бабуся Луїза поплескує мене по руці, коли я виво- джу її з магазину і ми йдемо в напрямку Мейн-стріт.

— Ми повернемо тебе в норму в найкоротший тер- мін. Хай там як, різдвяний дух має тебе збадьорити.

— Не знаю, бабусю, — відказую я, пробираючись крізь натовп покупців, які роблять закупи в остан- ню хвилину перед великим днем. — Не впевнена,